

בע"ה י"ז באב תשס"ט

7.8.2009

גליון מס'. 2563

פרשת עקב

סוד הקסם / ע. הלל

מה סוד הקסם הנשי
בן שמונה כי תכה
ילדה.

מה סוד הקסם הנשי
אלמונית אפולת מבט כל הלילה לבך
כנורות

מה סוד הקסם הנשי
בן תשעים על מטת מותך, כף ידה בכף ירך
תשחק,

מה סוד הקסם

שעור פרשת שבוע: שרה עברון

ימי החול		שבת	
5.12	זמן תפילין /טלית	19.13	הדלקת נרות
9.24	סוף זמן ק"ש	19.20 ב'	מנחה א' 14.00
19.27←19.31	שקיעה		
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.15	מנחה וערבית	11.30	קידוש
19.49	צאת הכוכבים	13.30	מנחה א'
20.10	ערבית	17.15	מנחה ב'
		18.00	שיעור - יפורסם
8.00	שחרית נוער	20.08	צאת השבת

אחות תורנית השבת: דורית רידר

שבת
שלום

'הארץ הטובה' - על נסיונות מתוך ה'יש' ועל מחלוקת ואחדות

בפרשתנו ממשך משה רבינו את נאומו הגדול, נאום הפרידה מעם ישראל. נאום זה, נע בין תקווה גדולה לבין חשש גדול. משה מזכיר לישראל את הליכתם במדבר:

(ב) וזכרת את כל הדרך אשר הליכך ה' א-להיך זה ארבעים שנה במדבר למען ענתך לנסות לדעת את אשר בלבבך התשמר מצותו מצותיו אם לא: (ג) ויענך וירעבך ויאכלך את הפן אשר לא ידעת ולא ידעו אבותיך למען הודעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם: (ד) שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה זה ארבעים שנה: (ה) וידעת עם לבבך כי באשר ייסר איש את בנו ה' א-להיך מיסרך: (ו) ושמרת את מצות ה' א-להיך ללכת בדרכיו וליראתו:

הליכה זו במדבר אחרי ה', יש בה ניסיון גדול שמטרתו היא שידע האדם שלא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. אך המדבר הוא רק 'הדרך', היעד האמיתי הוא ארץ ישראל – הארץ הטובה:

(ז) כי ה' א-להיך מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותהמת יצאים בבקעה ובהר: (ח) ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש: (ט) ארץ אשר לא במספנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה ארץ אשר אבניה ברזל ומחרקה תחצב נחשת: (י) ואכלת ושבעת וברכת את ה' א-להיך על הארץ הטובה אשר נתן לך:

בארץ ישראל, לא חסר דבר. הכל יש בה, עיינות ותהומות, חיטה ושעורה וכל שבעת המינים, ארץ שיש בה גם מחצבים טבעיים. המילה ארץ מוזכרת כאן שבע פעמים כביטוי ברור לכך שארץ ישראל היא הארץ השלימה. אך דווקא בארץ שכזו חשוב לזכור 'שעל כל מוצא פי ה' יחיה האדם' ולכן יש לברך את ה' על הארץ הטובה אשר נתן לנו. אולם כאן כבר טמונה הסכנה:

(יא) השמר לך פן תשפח את ה' א-להיך לבלתי שמר מצותיו ומשפטיו וחקותיו אשר אנכי מצוה היום: (יב) פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת: (יג) ויבקרך וצאנך ורצון וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה: (יד) ורם לבבך ושכחת את ה' א-להיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים: (טו) המוליכך במדבר הגדל והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים המוציא לך מים מצור החלמיש: (טז) המאכלך מן המדבר אשר לא ידעו אבותיך למען ענתך ולמען נסיתך להיטבך באחריתך: (יז) ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה: (יח) וזכרת את ה' א-להיך כי הוא הניתן לך פח לעשות חיל למען הקים את בריתו אשר נשבע לאבותיך ביום הזה:

בניגוד למדבר, בארץ ישראל, הניסיון של האדם ושל האומה, הוא לא בתלונות חוזרות ונשנות על מה שחסר, אלא דווקא על ה'יש'. האם האדם יזכור את ה' דווקא מתוך רווחתו הכלכלית? האם האדם יזכור שניצחונותיו הצבאיים הם לא מכוחו, אלא מכח ה' שהוא הנותן לו כח לעשות חיל? אינני יודע, איזה ניסיון קשה יותר, רבים מאיתנו במיוחד המבוגרים שבינינו זוכרים היטב את חווית החוסר, אם בגלות, ואם בתקופות הקשות בארץ ישראל עד קום המדינה ומיד לאחר הקמתה. דומה, שדווקא בניסיון של החוסר עמדנו בכבוד רב, וברוך ה' זכינו לראות מדינה משגשגת ומדבר פורח ונותן פירותיו לעם ישראל. אך האם אנו יודעים לעמוד בניסיונות של ה'יש'?

קהילתנו, נמצאת בימים הללו בפולמוס רוחני. פולמוס זה גם הוא סוג של ניסיון: ברור לנו שקיימים גוונים שונים בקהילת קודש סעד, בדיוק כפי שגם בציבור הציוני דתי, קיימים גוונים שונים. הגוונים הללו מרגישים באותה מידה שייכות ומחויבות לסעד, והם מעוניינים שהקהילה תוכל להכילם. ברור לחלוטין שהקהילה חייבת להציב לעצמה גבולות גזרה, אך בתוך הגבולות הללו, האם באמת נוכל לכבד האחד את השני? האם לא ברור לנו שעל אף המחלוקות הלגיטימיות רב המשותף על השונה?

אנו נקראים עתה לעניות דעתי, לעבוד על האחדות, ולא רק כסיסמה, אלא כאורח חיים. לימוד של ספר ה'חפץ החיים' ושמירת הלשון העוסקים בענייני לשון הרע, הם מצרכים חיוניים ביותר לעוסקים במלאכת

האחדות. עלינו לשאוף להגיע באמת לאהבה ואחוזה ושלוש ורעות. זה עתה סיימנו את זיכרון ימי החורבן, ומתוך 'אהבת חינם' אנו צריכים לצעוד אל ימי 'הרחמים והסליחות' שבהם קהילתנו יודעת להתעלות אל גבהים רוחניים מרשימים ביותר.

שבת שלום – הרב דוד

לה היה השבוע

בתשעה באב התקיים שיעור לאחר התפילה, בו למדנו על אגדות החורבן. המשתתפים התכנסו בקבוצות קטנות כאשר בקבוצות לימדו והנחו חמישה מצעירי הקיבוץ. מטבע הדברים הדיון נסב על הנושאים של שנת חינם ואהבת חינם בארצנו הקטנה בכלל ובקשר לשיח הציבורי שמתקיים עכשיו בפרט, כשבסוף הציגה כל קבוצה את המסקנות וההסכמות אליהן הגיעו מהלימוד והדיון המשותף. היה שיעור מעניין ומפורה, וחבל שהשתתפו בו מעט אנשים.

בשבוע שעבר התקיימה בסעד "קייטנת אילן" המסורתית. אנו מקוים שהקייטנים נהנו וכל הכבוד לילדינו, אשר יודעים לתת מעצמם ולתרום לזולת.

וגם זה קרה. בשבת. אחד מהצעירים נקע את ידו במשחק כדור עף. אז היה מי שאמר לו: "אם לא היית משחק בשבת... למחרת הגיע הנ"ל למרפאה, ונשלח לצילום. יעצו לו לנסוע עם X, שגם הוא נוסע לצילום. נפגשו השניים לנסיעתם המשותפת, ואז התברר לצעירנו הנ"ל, כי מיסטר X נוסע לצילום רגלו אותה נקע כשירד במדרגות ביתו עת מהר להגיע למניין הראשון. נו טוב. אם לא היית ממהר בשבת להגיע למניין הראשון... מסקנה? כל אחד לעצמו..."

חדשות טבע. החוויאים הם בין העופות הדורסים הגדולים הבודדים הפוקדים את אזורנו בקיץ. בדר"כ הם אוכלי נחשים (חיוויא בארמית = נחש), אך לא תמיד הם מוצאים את אשר הם אוהבים. השבוע, בעת קציר החימצה (חומוס) בשדותינו, הגיחה לפתע להקה בת 7 פריטים, והדגימה ל-2 שנכחו בשדה, באיזו קלות הם תופסים את נברני השדה. הטבע במלוא הדרו.

דבר (N"n) הצרכת

חס, חס בחוץ, ולא זוכרים קיץ כל כך חס... (או אולי שכחנו), אבל גם חס בלב. ועל אף שט"ו באב, חג האהבה היהודי, מאחורינו – מזל טוב ליום הנישואין של כל הזוגות שהתחתנו ביום זה, מאז ימי הרצליה ועד היום. נופך מאותם ימים נקרא בסיפורו של יהודה בר"ט ז"ל, על החיזור הנלהב של צעירי הרצליה שבאו לכבוש את לב היפיפות הצ'כיות באותן ימים. (הסיפור נמצא בספר "רצינו קיבוץ").

גם התזמורת הנהדרת שלנו בניצוחו של רועי גולן, עם זמרים וביניהם ג'יין סימון ועם מילותיו של נחומי הר ציון הידוע, שהנעימה לנו בשירי אהבה מכל העולם, הוסיפה ליום מיוחד זה.

ועדיין ממשיך השיח על אורח החיים הדתי בסעד. חלק ממנו נוכל לקרוא בהמשך הגליון. ילדינו החמודים יצאו לקייטנות ואנו מצפים לקרוא על חוויותיהם מעל דפי העלון. חדר האוכל ובריכת השחיה מלאים בהמון נכדים, המבלים עם משפחותיהם. איזה כיף לראות זאת!

מתחילות להגיע משפחות חדשות אלינו. המיגוניות בדרך לקיבוץ סעד... ובכלל. על כל זאת תוכלו לקרוא בעלון.

קריאה נעימה.

דרורה רוזנמן.

מזל טוב להורי המשפחתון –

אבישי וצורית,

המסיימים שלוש שנות עבודה מבורכת,

עם ברכה להולדת בנם השלישי

צפיתי בסרטו המרתק של נחום לנדאו בהפקת "עין טובה" – לכבוד סיום שנה וסיום שלוש שנות עבודתם של אבישי וצורית, שבשיתוף עם שני ילדיהם המקסימים גידלו וטיפחו את משפחת ילדי המשפחתון, באהבת הורים אמיתית, והעניקו לילדים ימים של חסד ושמחה, ילדות מאושרת ומלאה יצירה.

את התסריט כתב וביים נחום במסגרת של תוכנית הראליטי "המרוץ למיליון", וכך התחלקו הילדים לזוגות והתחרו מי יגיע ראשון לקו המטרה, שם ציפתה להם המדריכה המוכשרת ובפיה שתי שאלות עליהן נתבקשו להשיב – האחד מבני הזוג מה היה המניע שלו לנושא אותו בחר לפגוש בקיבוץ, ואת השני מביניהם – מה היה הדבר ששימח אותו ביותר שעשו השנה במסגרת הפעילות במשפחתון.

התנאי היה שהזוג שיגיע אחרון – יאלץ להיפרד מהמשחק, וזה היה רעיון גאוני, כי הזוג שהגיע אחרון – היה כמובן זוג המדריכים, ובזאת הוא נפרד מהמשפחתון.

וכך זכינו לחזות בשורה של אירועים מאד יפים, מאד יצירתיים ומאד משמעותיים עבור הילדים, וראינו אותם שמחים ומאושרים וגם מלאי תודה, לחברים הטובים של הקיבוץ שנתנו יד ועזרו להם, למשפחות המאמצות, ובראש ובראשונה – כמובן – למדריכיהם המסורים, אבישי וצורית וילדיהם, ובנות השרות הלאומי שעבדו איתם.

וכל התודות לנחום – לילדי המשפחתון החינניים ששיחקו את תפקידיהם בכל-כך הרבה חן, וכן לכל מי שעזר להפיק את הסרט הזה.

חייצה יקותיאל.

"ועשית הישר והטוב"

"ספר בראשית נקרא בפי הנביאים "ספר הישר", - מפרש רבי יוחנן: זה ספר אברהם, יצחק ויעקב שנקראו **ישרים**, שנאמר "תמות נפשי מות ישרים". אנשי בית שני היו צדיקים וחסידיים ועמלי תורה, אך **לא היו ישרים** בהליכות עולמים. מפני שנאת חינם שבלבם חשדו את מי שראו נוהג שלא כדעתם ביראת ה', שהוא צדוקי ואפיקורס ובאו על ידי זה לשפיכות דמים ולכל הרעות בעולם עד שחרב הבית, **שהקב"ה ישר הוא ואינו סובל צדיקים כאלו**, אלא שהולכים בדרך הישר גם בהליכות עולם ולא בעקמימות אף על גב שהוא **לשם שמים**, דזה גורם חורבן הבריאה והריסות ישוב הארץ".
(מתוך פרוש "העמק דבר" על התורה לרנצ"יב מוולוז'ין, פתיחה לספר בראשית).

"כשהיה ר' אריה בינה, ראש ישיבת "נתיב מאיר, רואה אחד מתלמידי, ממרחק מאה מטר, כשציציותיו בחוץ, היה מרים את ידו הימנית בתנועת יאוש, ומרעים לעברו בקולו: "נו, תכניס לזה". ר' אריה הכיר היטב את דברי ה"משנה ברורה" המפציר ביראי שמים, שילכו כשציציותיהם בחוץ. אך הוא סבר, כמורשת רבותיו, שילד צעיר, שחלב בית המדרש עדיין טרי על שפתיו, וטרם הספיק ללמוד מסכת גמרא אחת או שתיים על-פה, אינו רשאי להתייחר כאחד ה"גדוילים" ולהתגאות בפני כל בצדקותו. "רבותי הגדולים בליטא" (וביניהם ר' חיים עוזר גרודז'ינסקי, בעל ה"אחיעזר", ר' שמעון שקופ, בעל ה"שערי יושר", ור' חנוך אייגעש, בעל ה"מרחשת") "לא התהדרו בציציותיהם", אמר, "וגם לנו ראוי להתהדר במידה מסויית של ענווה וצניעות".

קטע זה פורסם בשבתון לפרשת "ואתחנן", מתוך מאמר: "נתגלתה חומרה חדשה", שנכתב על ידי ד"ר אביעד הכהן, דיקן מכללת "שערי משפט"
אני ממליץ מאד לקרוא את המאמר (מעוניינים יכולים לפנות אלי).

"דמעות ודקדוקים"

מספר משה ב': בשבת שאחרי פסח נקלעתי לתפילת מנחה בבית כנסת אחד בשכונה ירושלמית. קודם שהכניסו את ספר התורה להיכל, אחז הגבאי בספר התורה, העמידו בניצב לשולחן, והחל ב"הזכרת נשמות" לפלוני, שיום פטירתו חל באותו שבוע. מאד תמהתי: הגבאי נראה היה כבר-אוריין, וכי אינו יודע שאין מזכירין נשמות בכל חודש ניסן?!

אבל – מעט גמגמתי – הרי החפץ חיים פוסק במשנה ברורה.... הגבאי התפרץ לתוך דברי: "שמע נא! אספר לך מעשה שאירע ברבי שלמה זלמן אוירבך זצ"ל, ואף הוא אירע בחודש ניסן. פעם מצאו אברך אחד כשהוא עומד ליד חצר אחת בשכונת שערי-חסד בירושלים שבה צומח עץ מלבלב ומברך את ברכת האילנות שמברכים בחודש ניסן. רבי, פנה אותו אברך לגרש"ז, בחצר הסמוך יש חצר ובו מלבלבים שני עצים, שמא ראוי לדקדק ולברך דווקא על שניים?

"יודע אני גם יודע דקדוק זה שנוכר בעבודת-הקודש", ענה לו הגרש"ז בנועם, "וגם מכיר אני כל אבן וכל עץ בשכונתי, אבל הבט נא אל החלון הסמוך". מן החלון נשקפו פניה הקורנות מאושר של אלמנה אחת. "בכל שנה מצפה היא לעונה זו, ומייחלת לעת שאבוא ואברך על העץ המלבלב שבחצרה. מהי דמעת אושר אחת של אלמנה לעומת דקדוק אחד של עבודת-הקודש!"

זאת היהדות שלי ומשוכנעני של רבים משותפי בסעד. על אף כל ההתלבטויות במשך השנים, חינכנו את ילדינו בפתיחות, כאשר אתגר ראשון במעלה הוא שבנינו יהיה "בני אדם".
לבנינו הזכות לבחור את עולמם ואין לי שום חרטה על דרך זו.

האם למישהו רצון לאמץ דרכם של החרדים/נטורי קרתא? יש להם תוצאות "מצויינות". סעד השכילה לבנות פסיפס יפה, בעל גוונים רבים. מי שחושב שנסכים לשנות הפסיפס ולצבעו בעיקר בשחור (אז כבר זה לא יהיה פסיפס), לא מבין שנשמת אפה של סעד הוא הפסיפס. נשמח שתתרמו את גוונכם כחלק מהפסיפס, ועל כן אין צורך לא בגישור ולא בפישור. אגב, בתפילת מוצ"ש ראיתי שלחבר בכיר בקהילה שתי ציציות בחוץ ושתיים בפנים. האם זה חלק מתהליך הגישור....?
בקיצור בנים יקרים, איך אתם אומרים? "תרגיעו". ומעט צניעות לא תזיק.
טוביה אלברט.

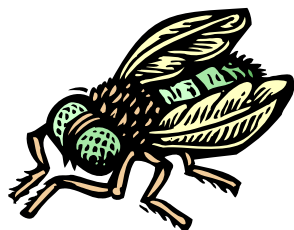
תלובה

לא כל כך מובן לי על מה יצא קצפם של אילת ב. וחיים הרצל, על דבריו של אחיה ה.
לדעתי, זכותו של כל בן, או חבר, להביע דעתו על החיים בסעד ואפילו אם הוא לא נשאר כאן, או לא מתכוון להשאר. הבית הזה הוא ביתו של כל בן סעד, ואם מסיבה זו או אחרת הוא לא נשאר כאן, או שעדיין לא החליט אם הוא נשאר כאן, או לא, זכותו להביע דעה על הבית הזה, כי הוא תמיד ישאר הבית שלו.
מטבע הדברים, אדם צעיר רואה דברים בקיצוניות. שחור או לבן. אנו למדנו כבר שהצבע האפור הוא השולט בחיינו. מתפשרים על המון דברים, אם על עקרונות הקיבוץ, אם על יחסי אנוש ואפילו על נושאים דתיים.
נראה לי שאדם צעיר בד"כ רואה את הדברים, אן, אן. במשך החיים לומדים שיותר נכון לראות את הדברים גם וגם.
בסה"כ, יותר חכם להקשיב לדבריהם של צעירים, המביעים את דעתם, אפילו אם היא שונה מדעתנו.
אין לאף אחד מאתנו הסמכות לומר: "מי שזה מתאים לו מוזמן, ומהשאר נבקש לבצע באחריות את הבחירות שלהם".
לטעמי, רצוי להוריד את הלהבות ולא לשפוך שמן על המדורה.
יעקב גורן.

בשה' דק"א

לאחרונה יש התרבות של זבובים. אי לכך מומלץ מאד להמשיך ולהעמיד בקבוקים עם החומר הרעיל והיעיל, שאפשר לקבל אצל ינון.
כל זבוב פחות כיום ובשלהי הקיץ, יקטין במידה ניכרת את אוכלוסית הזבובים גם בקיץ הבא. כל זה נכון אפילו בימי הסתו, ובעיקר גם באביב הבא.

בנימין סלנט.

פעילויותיה של ועדת צדקה סמויות, בדרך כלל, מן העין, וטוב שכך. מצוות מתן בستر היא, כידוע, הדרגה הגבוהה ביותר של הענקת צדקה. ובכל זאת, אנו שמחים לפרסם כאן מכתב, שנשלח לחברי הועדה, על בקשה סיוע לילד מתושבי האיזור.

המכתב מאיר את הקריטריונים על פיהם פועלת הועדה: הענקת עדיפות לתושבי האיזור שלנו והענות חיובית – עד כמה שאפשר – לבקשות של חברי סעד. תודה לחברי הועדה הפועלים בשמנו ומזכים אותנו במצוות.

חגית רפל.

"לועדת צדקה שלום וברכה,

... כזכור לכם ודאי, פניתי בסוף שנת 2008 לעזרה, עבור ילד פגוע שיתוק מוחין, הלומד בגן בו אני עובדת, וזקוק למשקפיים מאד יקרים, שאין בידי המשפחה לקנות.

אז... המשקפיים ניקנו וכן עזרים נוספים להם זקוק הילד.

אע"פ שלקות הראיה של הילד משמעותית ביותר – סירב הלה להרכיב את המשקפיים באופן מוחלט, וכבר החילונו לתהות שמא לא הותאמו כראוי.

אך לאחר עבודה משותפת עם פסיכולוגית הגן, שכללה הרבה משחקים משותפים עם כלל הילדים, משחקי דמיון, בהם הורכבו המשקפיים לדובי, לבובה ועוד... – אחרי חדשים! הילד הרכיב את המשקפיים ו... לא רוצה להסיר אותם.

מאז חל שיפור כללי רב בתפקודו.

אשריכם שזכיתם כקהילה לתרום במשהו ליותר עצמאות, יותר סיכוי להשתלבות, והעיקר – ליותר שמחה. אז שוב – תודות רבות".

מזל טוב!

מזל טוב
לרחל כהן ולכל המשפחה
לבר המצווה של אופק
בנם של אליצור ואפי כהן.

מזל טוב

לצורית ואבישי בן יעקב
לכל המשפחה ולילדי המשפחתון
להולדת הבן.

מזל טוב
לרותי וחנן פינקלשטיין
ולכל המשפחה
לבר המצווה של הנכדים
התאומים ניתאי ואוהד,
בניהם של נחמה ומיכאל יואל.

מזל טוב
לרותי ואלי שלוין
ולכל המשפחה
להולדת הנכד
בן למוריה וירון בארי-שלוין

קבלת אידיא"מ"ז באן

לפני כמה חודשים יצא לדרך פרוייקט המיגון בקיבוצנו, ורצייתי בשורות הבאות לדווח על ההתקדמות, שנעשתה עד כה ולנסות לתאר את העומד בפנינו.

הפרוייקט נחלק ל – 3 חלקים (איך לא ...?) : תכנון (קבלת היתרי בניה, הכנת תוכניות עבודה והכנת המכרז לקבלנים), הסטת תשתיות ובניית הממ"דים עצמם.

בחודשים האחרונים נעשית עבודה מאומצת בתכנון המיגון, אשר מתייחסת לשני מעגלים – התחברות הממ"ד לכל דירה, גם מההיבט האדריכלי וההנדסי, וגם בהתייחס לתשתיות שבתוך כל בית (חשמל, תקשורת, מיזוג). מעגל נוסף לתכנון – בוחן את התשתיות שמקיפות את הבתים, אשר בחלקן יוסטו במהלך העבודה. מדובר במלאכה מורכבת מאוד, אשר מי מכם שהרחיב את ביתו יוכל להעריך את היקפה.

במקביל – נמשכת החתירה הסזיפית להשגת היתר בניה לבנייתם של כ – 230 ממ"דים בקיבוץ !!! להזכירכם, מדובר במיגון כל בתי החברים וכן דירות החיילים, הסטודנטים בואכה מגורי התאילנדים, האזור המוגדר "סעד תחתית".

לאחר השגת היתרי הבניה והשלמת התוכניות לביצוע ייערכו מכרזים לבחירתם של שני קבלנים, אשר לכל אחד מהם יוקצה חצי קיבוץ.

באופן זהיר ניתן להעריך, שהעבודות בפועל תתחלנה בחורף.

בתחילת העבודות ייערך טיפול מקיף וכואב, בחישוף אזור העבודה מעצים ושיחיות, ותבוצע הסטת תשתיות (ביוב, מים, חשמל ותקשורת) נרחבת סביב הבתים.

בשלב הבא, בו ייבנו הממ"דים עצמם, יעבדו הקבלנים בשיטת "הסרט הנע", כך שהעבודות תתנהלנה בכל הקיבוץ במקביל. יעבדו כאן פועלים רבים, שבחלקם מורגלים בכללי התנהגות השונים משלנו, בכל הקשור ביחס לנוי או לרכושו של האחר. השליטה בהם לא תהיה קלה, וכולנו נצטרך לתרום למאמץ של מיזעור הנזקים לרכושנו, ולפגיעה במראהו של הגן הנהדר שלנו.

את נושא הנוי אני מציין בכוונה, מאחר ועלינו לדעת שהוא יינזק באופן ניכר. כל זאת בגלל היקפן של העבודות והאינטנסיביות שלהן, מספרם הרב של כלי הרכב הכבדים שינועו ברחבי הקיבוץ וכו', וגם בגלל העובדה שהמלאכה תתחיל בחורף.

חשוב לדעת, שבשלב חיבורו של הממ"ד לדירת החבר יהיה הרבה בלגן ולכלוך בבית, יסתובבו פועלים ופתחים יישארו פתוחים כמה ימים. כמובן שנעשה כל מאמץ לצמצם את חוסר הנוחות האישי, אבל כל אחד מאיתנו יתבקש לגלות הבנה, אורך רוח וסבלנות.

עד כאן להפעם.

בהצלחה לכולנו – מוישליה ואליסף

נר זכרון: י"ט באב - יום השנה לפטירתה של חברתנו דולי טבק ז"ל (תשנ"ז)

כ"ב באב – יום השנה לפטירתה של גוסטה גייפמן (אמא נילי).

אנחנו זה אנחנו הקהילה

"פה היה עץ.."

כשהגשש החיזור מתבדח על הצילום מ- 48 (מי זוכר באיזה מערכון ומה המשך המשפט...?) אז זה באמת מבדח. אבל כשאתה שומע זאת מפי מרכז משק של קיבוץ המסיים בניית ממדיים, ומנסה לדמיון היכן הירוק הקיבוצי המוכר, אל מול שיירי הבטון ופסולת הבניין, אתה פתאום מבין את גודל החורבן הסביבתי. כך על כל פנים חשנו כ"משלחת" לימוד שנסעה לקיבוץ כרמיה. צריך הרבה דימיון בונה ויצירתי כדי לשער איך היה נראה הקיבוץ לפני התהליך. חשבתי לעצמי שאולי צריכים לנסוע לשם כולנו ולראות, כדי להקל על ההלם שיבוא עלינו (מין סוג של "אבל" מוקדם כזה). אנחנו אופטימיים כתמיד, ומקווים שבעזרת תכנון נכון, וצוות ליווי מסור, נוכל להקטין במקצת את ממדי הנזק הסביבתי, ולדרוש שיקום מסודר. קשה לדעת מתי נתחיל אבל מדובר כנראה אי שם בחורף....

"ארץ אשר אבניה ברזל, ומהרריה תחצוב נחושת"

כך לפחות דימיינו לעצמם צוות הגנבים, שהגיע עם משאית לאיזור פסולת הברזל שלנו, בין סייפן לסככת המילונים, והחלו "לחצוב" ולהעמיס... אורי, שדבר לא נעלם מעיניו, הסתער על הצוות (שני נערים שבאו עם הדוד משדרות) וסופו של הסיפור היה במשטרת נתיבות. כמו כן דווחנו על חבר עירני שבמהלך שמירתו הרחיק שלושה נערים מיישוב סמוך שבאו "לחברת הנוער" (שכידוע בחופש). במילים אחרות, כמו תמיד פקחו עין, ובעיקר אל תאמינו מייד לכל תירוץ. שווה לשאול, לחקור, ואם יש צורך להרים טלפון ולברר.

נאים השכנים בעינינו !

זו התקופה בה מגיעות משאיות ופורקות תכולת בתים וציוד, ואת החשוב מכול- אנשים שיגורו בשכונתנו, ואנו שמחים לבואם. אז את משפחת פרלוביץ', ואת ג'קסון כבר ראינו ופגשנו, ונאחל להם היקלטות מהירה.

בימים אלה מגיעות:

משפחת **לביא**- ממטולה (עידו ורחלי וארבעת ילדיהם, שניים מהם תאומים בני שבועיים). משפחת לביא מתמקמת לשלושה שבועות בבית פיש, ומשם לבית אהר'לה ברט העובר לשכונה, כאשר היעד הסופי- לקרוונים של הגרעין, שיעמדו על תילם בחודש טבת (ינואר הקרוב), אם ירצה ה'.

משפחת **קרב-אל**, מגבעת וושינגטון (יאיר ויסמין ושני ילדיהם). יתמקמו זמנית בדירת פנינה גינזברג, עד למעברם לקרוונים של הגרעין.

משפחת **אהרון** מכפר מימון (יאיר ואילנה, וארבעת ילדיהם) שאמורים להיכנס לביתם ההולך ומסתיים בשכונה. עד אז יתגוררו בתנאי מחנה קיץ- בשתי דירות אשכול שתתפנינה, ואולי בהמשך בפיתרון נוח קצת יותר.

משפחת **ברביץ'**- מרעננה (ניצן והילה וארבעת ילדיהם- שניים מהם תאומים) שהתקבלו לשכונה, ומתחילים לגור כאן תוך כדי בניית ביתם. גם לברביץ' אנו מספקים דיור ראשוני של מחנה קיץ (בשלב זה מסדרון ושני חדרים בבית תיכון, עד אשר תתפנה דירת ניר קסלר העובר בקרוב, בעז"ה, לשכונה).

ונזכיר שוב את משפחת אלעד וחווה רובין שתגיע למשפחתון בזמן הקרוב. (ובהזדמנות זאת – ברכת מזל טוב לצורית ואבישי בן-יעקב, להולדת בנם).

אכן, צפוף אצלנו בדיור, ולשמחתנו " מעולם לא אמר אדם, צר לי המקום.... ". נאחל לכולם היקלטות מהירה אצלנו, והרגשת בית מהתחלה.

"קול התור נשמע בארצנו"

קולו של תור הממתיינים לטיפול שיניים, והעומס הנוצר על המרפאה בחודשים האחרונים מחייבים אותנו לפעול בשיתוף עם שר"פ, על מנת לתת מענה. כיום עובד דר' משולם (שהביקורות על עבודתו- מצויינות)- שתי משמרות ברצף ביום שני. החל מספטמבר יתווסף רופא נוסף בימי רביעי- דר' דן אלגרו מאשדוד. (יעל הסייעת עבדה איתנו בעבר, וממליצה עליו). עד אז, במהלך אוגוסט, התוכנית היא שדר' משולם יוסיף עוד שתי משמרות נוספות. נקווה שעם כניסת דר' אלגרו יוקל העומס, הכל יבוא על מקומו בשלום, ונוכל להודות לבורא, כי אל טוב ומטיב אתה, ומברך השיניים.

נסיעות בריאות

להודות על האמת זה שם יפה ואופטימי (שהרי זה בעצם נסיעות של מחלות...). אנחנו בשלב של הסקת מסקנות ראשוניות משלושת חודשי הפעלת ההסדר. נראה באמת הסדר יפה, ויש מקום לאופטימיות לגבי ההמשך. חברים שיש להם מסר חשוב לומר מניסיונם, אנא- לפנות (אפשר גם בכתב) אלי או אל יורם.

נסיעות ממש לא בריאות

כידוע קבה"ד החל תהליך של ניסיון הפנמת זהירות ומניעת תאונות בקיבוצים. בעתיד הקרוב ארחיב בנושא, ונביא רעיונות שונים שעלו בצוותי חשיבה. בינתיים אבקש בפעם המי יודע כמה להקפיד על נסיעה זהירה ברחבי הקיבוץ. חברים מרשים לעצמם לדהור בשבילי הולכי הרגל, ובכבישים הפנימיים, בכלי רכב ממונעים (וספות, מיולים, טרקטורונים) במהירות מופרזת, ללא תשומת לב מספקת לסיכון לפגוע בילד, או ברוכב אופניים מזדמן. סהדי במרומים, שאני לא מתבייש לנזוף בנהגים, ויש מהם שיעידו על כך. לא כולם מקבלים זאת בהבנה. בכלל לא ברור לי למה צריך כל כך להרבות לנסוע ברכבים אלה בתוך שטח הבתים, כשלא פעם אפשר להקיף מסביב. בקיצור, מי שצריך להבין- הבין. יפה שעה אחת קודם ולפני, מאשר חלילה אחרי....

"וטעמו כצפיחית בדבש"- תגובה על קצה הלשון לכתבת חיים הרצל- "טעם לפגם".

איני רוצה לקחת חלק בדיון הער בעלונונו סביב סוגיית האופי הדתי של סעד, כיוון שאנו פועלים ממילא כדי לקדם את תהליך ההידברות בין חלקי הציבור, כפי שהוחלט באסיפה, ובקרוב נביא הצעה מסודרת לציבור. עם זאת איני יכול כבעל תפקיד שלא להגיב, ואפילו בהערה קצרה, לדבריו של חיים, שראה טעם לפגם בכך ש"נטלו חלק לאחרונה חלק בויכוח, צעירים אחדים שטרם קבעו כאן את ביתם". וכמו שכבר אמרו מגיבים בעלון האחרון- אני שמח, ועוד איך שאכן נטלו. זה הרגע לו אנו מצפים כל הזמן. למעורבות, לאכפתיות, להבעת דעה מכל סוג שהוא. אני מיצר על כך שלא באים לאסיפות החברים – בכל תחום. רק כך נקרב אותם אלינו ונהפוך אותם לשותפים של אמת. דווקא מאמר כמו של חיים, נזקו עצום בתחושת ההשתקה וההרחקה שיוצר אצל חבריה צעירים. נכון הוא שאין באפשרותם להצביע, וכאן ניתנת הזכות רק למי שבאמת קשר את גורלו בסעד והתקבל כחבר. אבל לא לאפשר להביע דעה?! אני מסכים עם חיים שחשוב לשמור על סגנון ואיפוק, ואני אפילו מסכים שמי שמודיע על כך שעוזב את סעד, או מי שרק כעת הגיע לסעד, ראוי לו לעמוד קצת מן הצד, ולהיות שותף פאסיבי. אבל לא לאפשר לבנינו? אלו שגדלו כאן למעלה מעשרים שנה? על כן אני קורא לצעירים ולבעלי משפחות- המשיכו להיות מעורבים, להביע כל דעה, בכל נושא, ללא חשש. זה חשוב לכם, זה חשוב לנו. זה לגיטימי- כל עוד הדברים נעשים בכבוד ובצניעות הראויים, ומתוך רצון אמת לראות את טובת המקום על יושביו.

עופר שלומי.